

ΤΑΦΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΠΙΤΑΦΙΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ

- Το σύνολο των επιτάφιων εθίμων ήταν αντικείμενο αυστηρών νόμων οι οποίοι θεσπίζονταν είτε από το σύνολο των πολιτών είτε από μικρότερες ομάδες τους.
- Πρώτα έκαναν το λουτρό του νεκρού. Τον έλουζαν με αρωματικά έλαια, τον έντυναν στα λευκά και τον σαβάνωναν, αφήνοντας ακάλυπτο το πρόσωπό του.
- Μετά λάμβανε χώρα η πρόθεση, δηλαδή η έκθεση της σορού του εκλιπόντος πάνω σε μια ειδική κλίνη, για μια ή δύο μέρες, στον προθάλαμο του σπιτιού.
- Οι γυναίκες θρηνούσαν γύρω από το νεκρό. Είναι αποκλειστικά συγγενείς του νεκρού. Μπροστά από την πόρτα του σπιτιού τοποθετούσαν ένα αγγείο γεμάτο με καθαρό ύδωρ.
- Η εκφορά, η πομπή που οδηγούσε το φέρετρο από το σπίτι του νεκρού στο νεκροταφείο, γινόταν μετά την πρόθεση. Στην Αθήνα η νεκρική πομπή γινόταν τη νύχτα.
- Οι τελετές εξαγνισμού ήταν απαραίτητες, για να φύγει κάθε μiasma από το σπίτι του νεκρού. Άφηναν να σβήσει η φωτιά στην εστία και άναβαν καινούρια.

Η λατρεία των νεκρών είναι ένα κεντρικό στοιχείο στη θρησκευτική ζωή της οικογένειας και της πόλης. Οι τελετές με τις οποίες τιμώνται οι νεκροί είναι υποχρεωτικές, και κάθε πόλη έχει τη δική της γιορτή εις μνήμη των νεκρών, που είναι μέρος ενός συνόλου πολύπλοκων τελετουργιών.

Τα έθιμα ταφής και λατρείας των νεκρών στην Αθήνα του 4ου αιώνα

«Όλοι οι άνθρωποι στο θέμα του θανάτου λαμβάνουν προληπτικά μέτρα για το δικό τους συμφέρον, έτσι ώστε να μην παραδοθεί το σπίτι τους στην εγκατάλειψη, αλλά να αφήσουν κάποιον πίσω τους, όταν πεθάνουν, για να επιμεληθεί τις νεκρικές θυσίες και όλες τις οφειλόμενες τελετές στους νεκρούς. Επίσης αυτοί που δεν έχουν παιδιά οφείλουν να υιοθετήσουν, τουλάχιστον για να αφήσουν κάποιον πίσω τους τη στιγμή του θανάτου τους. Και όχι μόνο κάθε ιδιώτης πρέπει να φροντίζει να ρυθμίζει τις υποθέσεις του, αλλά και η πολιτεία η ίδια έχει λάβει σε αυτό το θέμα ορισμένα γενικά μέτρα: συγκεκριμένα, υπάρχει ένας νόμος με τον οποίο διορίζεται ένας άρχοντας υπεύθυνος για τη φύλαξη των οικογενειακών εστιών ούτως ώστε αυτές να μην ερημώσουν».

Ισαίος, Περί του Ἀπολλοδώρου κλήρου, 30¹²

«Εγώ, το υιοθετημένο παιδί του Μενεκλή, τον περιποιήθηκα όσο ζούσε, με τη βοήθεια της γυναίκας μου. Έδωσα το όνομά του στο μικρό γιο μου έτσι ώστε να μη χαθεί το όνομα της οικογενείας του. Όταν πέθανε, του έκανα κηδεία αντάξιά του κι αντάξιά μου. Του έστησα ένα ωραίο μνημείο. Του έκανα μνημόσυνο την τρίτη και την ένατη ημέρα και όλες τις τελετές που συνηθίζονται για τους αποθανόντες, και όλα αυτά με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, έτσι ώστε να αξίζω τον ομόφωνο έπαινο των ανθρώπων του δήμου».

Ισαίος, Περί του Μενεκλέους κλήρου, 36¹³

Sokolowski, LSAM 16, Γάμβρειον, τέλη 3^{ου} αι. π.Χ.

ἀγαθῆι τύχηι, ἱερονομοῦντος
Δημητρίου, μηνὸς Θαργηλιῶνος
δευτέραι, Ἀλέξων Δάμωνος εἵ-
πεν· νόμον εἶναι Γαμβρειώταις

- 5 τὰς πενθούσας ἔχειν φαιὰν ἐσθῆ-
τα μὴ κατερρυπωμένην· χρῆσθαι
δὲ καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας
τοὺς πενθοῦντας ἐσθῆτι φαιᾶι,
ἐὰμ μὴ βούλωνται λευκῆι· ἐπιτε-
- 10 λεῖν δὲ τὰ νόμιμα τοῖς ἀποιχομέ-
νοις ἔσχατον ἐν τρισὶ μηνσίν, τῶι δὲ
τετάρτῳ λύειν τὰ πένθη τοὺς ἄν-
δρας, τὰς δὲ γυναῖκας τῶι πέμπτῳ,
καὶ ἐξανίστασθαι ἐκ τῆς κηδείας
- 15 καὶ ἐκπορεύεσθαι τὰς γυναῖκας
τὰς ἐξόδους τὰς ἐν τῶι νόμῳ γε-

γραμμένας ἐπάναγκον· τὸν δὲ γυναικονόμον τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρούμενον τοῖς ἀγνισμοῖς τοῖς πρὸ
20 τῶν Θεσμοφορίων ἐπεύχεσθαι τοῖς ἐμμένουσιν καὶ ταῖς πειθομέναις τῶι-
δε τῶι νόμῳ εὖ εἶναι καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ὄνησιν, τοῖς δὲ μὴ πειθο-
μένοις μηδὲ ταῖς ἐμμενούσαις τὰ-
25 ναντία· καὶ μὴ ὅσιον αὐταῖς εἶναι, ὡς
ἀσεβούσαις, θύειν μηθενὶ θεῶν ἐπὶ δέ-
κα ἔτη· τὸν δὲ μετὰ Δημήτριον
στεφανηφόρον ταμίαν αἵρεθέντα
ἀναγράψαι τόνδε τὸν νόμον εἰς δύο
30 στήλας καὶ ἀναθεῖναι τῆμ μὲν
μίαν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεσμοφο-
ρίου, τὴν δὲ πρὸ τοῦ νεῶ τῆς Ἀρτέ-
μιδος τῆς Λοχίας...

Με καλή τύχη! Όταν ιερονόμος ήταν ο Δημήτριος, κατά τη δεύτερη μέρα του μήνα Θαργηλιώνα, ο Αλέξων, γιος του Δάμωνα, είπε. Να είναι νόμος στους Γαμβρειώτες, οι πενθούσες γυναίκες να φέρουν γκριζο ένδυμα χωρίς σχισίματα. Οι άντρες και τα παιδιά που πενθούν να φορούν ένδυμα γκριζο, αν δεν θέλουν, (να φορούν) λευκό. Να συντελούν όσα πρέπει για εκείνους που 'φεύγουν' εντός τριών μηνών, και τον τέταρτο μήνα οι άνδρες να λύνουν το πένθος, οι δε γυναίκες τον πέμπτο. Και να απομακρύνονται οι γυναίκες από την κηδεία και να μετέχουν στις εξόδιες ακολουθίες που ορίζονται από τον νόμο ως αναγκαστικές. Και ο γυναικονόμος που εκλέγεται από τον δήμο για τους αγνισμούς πριν από τα Θεσμοφόρια, να εύχεται όσοι (άνδρες) τηρούν και όσες (γυναίκες) υπακούουν σε αυτόν τον νόμο, να είναι καλά και να απολαμβάνουν τα αγαθά τους και για όσους δεν τον τηρούν και για όσες δεν υπακούουν (να εύχεται) τα αντίθετα. Και (με βάση το θεϊκό δίκαιο) να μην επιτρέπεται στις γυναίκες αυτές, επειδή διέπραξαν ασέβεια, να προσφέρουν θυσία σε κανέναν θεό για δέκα χρόνια.

Και όποιος εκλεγεί ταμίας μετά από το έτος του στεφανηφόρου Δημητρίου, να αναγράψει αυτόν τον νόμο σε δύο στήλες και να τις αναθέσει, την μία μπροστά από τις θύρες του Θεσμοφορίου και την άλλη μπροστά από τον ναό της Αρτέμιδος Λοχίας. Και ο ταμίας να αποδώσει λογαριασμό για τα έξοδα που έγιναν για τις στήλες στην πρώτη συνέλευση των λογιστών.

Δημόσια επιτύμβια επιγραφή για τους Αθηναίους πεσόντες στην Χερσόνησο και το Βυζάντιο, IG I³ 1162, 447 π.Χ.

Col. I	Col. II		
ἐγ Χερρονέσοι Ἀθηναίων : ἡοῖδε ἀπέθανον Ἐπιτέλης : στρατηγός	ἐμ Βυζαντίοι 50 Ἀθηναίων: ἡοῖδ[ε] ἀπέθανον	ἡοῖδε : ἐν τοῖς ἄλλοις πολέμοις : ἀπέθανον	90 Τιμόνοθος Ἀντιφάνης Αἰαντίδος Κλένοθος Φίλιος
5 Ἐρεχθεΐδος Πυθόδωρος Ἀριστόδικος Τέλεφος	Ἐρεχθεΐδος Νικόστρατος Φιλόκομος	Ἐρεχθεΐδος Λυσανίας	95 Καλλικλῆς Ἐλευθεράθην Σεμιχίδες
Πυθόδωρος	55 Αἰγείδος Χίονις	45 ἡοῖδε παρ' ἠελλέσποντον ἀπόλεσαν ἀγλαὸν ἠέβεν / βαρνάμενοι, σφετέραν δ' εὐκλείεσσαν πατρίδα, / ἡόστ' ἐχθρὸς στενάχεμ πολέμο θέρος ἐκκομίσαντας / αὐτοῖς δ' ἀθάνατον μνῆμ' ἀρετῆς ἔθεσαν.	
10 Αἰγείδος Ἐπιχάρης Μυεσίφιλος Φαιδιμίδης Λάχης	Πανδιονίδος Φιλιστίδης		
15 Νικόφιλος	Λεοντίδος 60 Λυσίμαχος		
Πανδιονίδος Λυσικλῆς	Ἀκαμαντίδος Καλλισθένης		
Λεοντίδος Χαιρῆς	Οἰνεΐδος Κάλλιππος		
20 Οἰνεΐδος Ῥοδοκλῆς Εὐρύβοτος Πολίτης Ἐροκλείδης	65 Κεκροπίδος Κνίφον Δεμοτέλης		
25 Κεκροπίδος Ἀρίσταρχος Καρυστόνικος Θεόμνεστος Ἀρίσταρχος	ἠιπποθοντίδος ἡαῖσον		
30 Εὐκράτης Νικόμαχος	70 Αἰαντίδος Νικόδεμος		
ἠιπποθοντίδος Σοτελίδης Ποσειδίππος	Ἀντιοχίδος Φανίας		
35 Αἰαντίδος Δίφιλος	Πανδιονίδος 75 Σιμονίδης Αἰσχύλος Ἀρχέπολις Σμικρίον Χαροπίδης Ναχσιάδης		
Ἀντιοχίδος Κράτων Ἀντικράτης	80 Λεοντίδος Φίλον Εὐδεμος Ἀκαμαντίδος Πρόταρχος		
40 Εὐδοχσος	85 Κεκροπίδος Χαιρίας Ἀστυάναχος Λυσίστρατος ἠιπποθοντίδος		

Μετάφραση επιγράμματος

Κοντά στον Ελλήσποντο έχασαν τα λαμπερά νιάτα
τους πολεμώντας, και έφεραν δόξα στην πατρίδα
τους, έτσι ώστε ο εχθρός να στενάζει, θερίζοντας
τη σοδειά του πολέμου, και έστησαν ένα αθάνατο
μνημείο της υπεροχής τους.

Επιτάφιο μνημείο για μέλος πρεσβείας που πέθανε στην Αθήνα
IG I³ 1178, Αθήνα, 433-432 π.Χ.

εὐρύχοροί ποτ' ἔθαψαν Ἀθηῆναι τόνδε τὸν ἄνδρα
ἐλθόντ' ἐκ πάτρας δεῦρ' ἐπὶ συμμαχίαν·
ἔστι δὲ Σιληνὸς παῖς Φώκο, τόμ ποτ' ἔθρεψεν
Ρήγιον εὐδαιμον φῶτα δικαιοτάτον.

Η μεγάλη πόλις των Αθηνών ἔθαψε κάποτε αυτόν εδώ
τον ἄνδρα που ἦλθε εδώ από την πατρίδα του, για να
κλείσει συμμαχία. Είναι ο Σιληνός Φώκου, ἄνδρας
δικαιοτάτος, που τον ανέθρεψε το ευτυχισμένο Ρήγιο.

Τιμητική επιτάφια για τον Μάρκο Αυρήλιο Πρείσκο
IG XII 5, 314, Πάρος, αυτοκρατορικοί χρόνοι

Ἡ βουλὴ καὶ
ὁ δῆμος ἐτείμη-
σεν χρυσῷ στεφάνῳ
Μᾶρ. Αὐρ. Πρεῖσκον Πρεῖ-
5 σκου κοσμίως βιώ-
σαντα.

Παρηγορητικό ψήφισμα
IG XII 7, 53, Αρκεσίνη/Αμοργός, 242 μ.Χ.

διὸ δεδόχθαι διὰ τοῦ-

δε τοῦ ψηφίσματος, τὸ μὲν σῶμα τοῦ τηλι-
κούτου ἀνδρὸς πανδημὶ παραπένψασθαι

20 ἡμᾶς ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ, παραμυθή-

σασθαι δὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ Αὐρ. Ἐρμέαν,

καὶ τὴν μητέρα Αὐρ. Ἐλπιτύχην,

καὶ τὴν σύνβιον αὐτοῦ Αὐρ. Ζωσίμην,

καὶ τοὺς γλυκυτάτους ἀδελφούς αὐτοῦ Αὐ-

25 ρηλίους Ζώσιμον καὶ Ἡρακλείδην καὶ Ὀλυμπια-

νὸν καὶ Ἐπάγαθον, καὶ τὰς [ἀδ]ελφὰς αὐτοῦ Αὐρη-

λίας Αὐγὴν καὶ Ἐλπιτύχην, καὶ τοὺς θεῖους αὐτοῦ

Αὐρ. Ζώσιμον καὶ Ἡρα[κλ]εΐδην καὶ τοὺς γένει
προ-

σήκοντας γενναίως φέριν τὸ συνβάν, εἰδότας

30 ὅτι οὔτε χρημάτων οὔτε κολακεία οὔτε ἰκετεία

οὔτε δάκρυ[σιν] ἄ[ν]θρω[πος τ]ῆς εἰμαρμένης

ὄρον ὑπερβῆναι δυνηθήσεταιί ποτε· ἀναγορεύ-

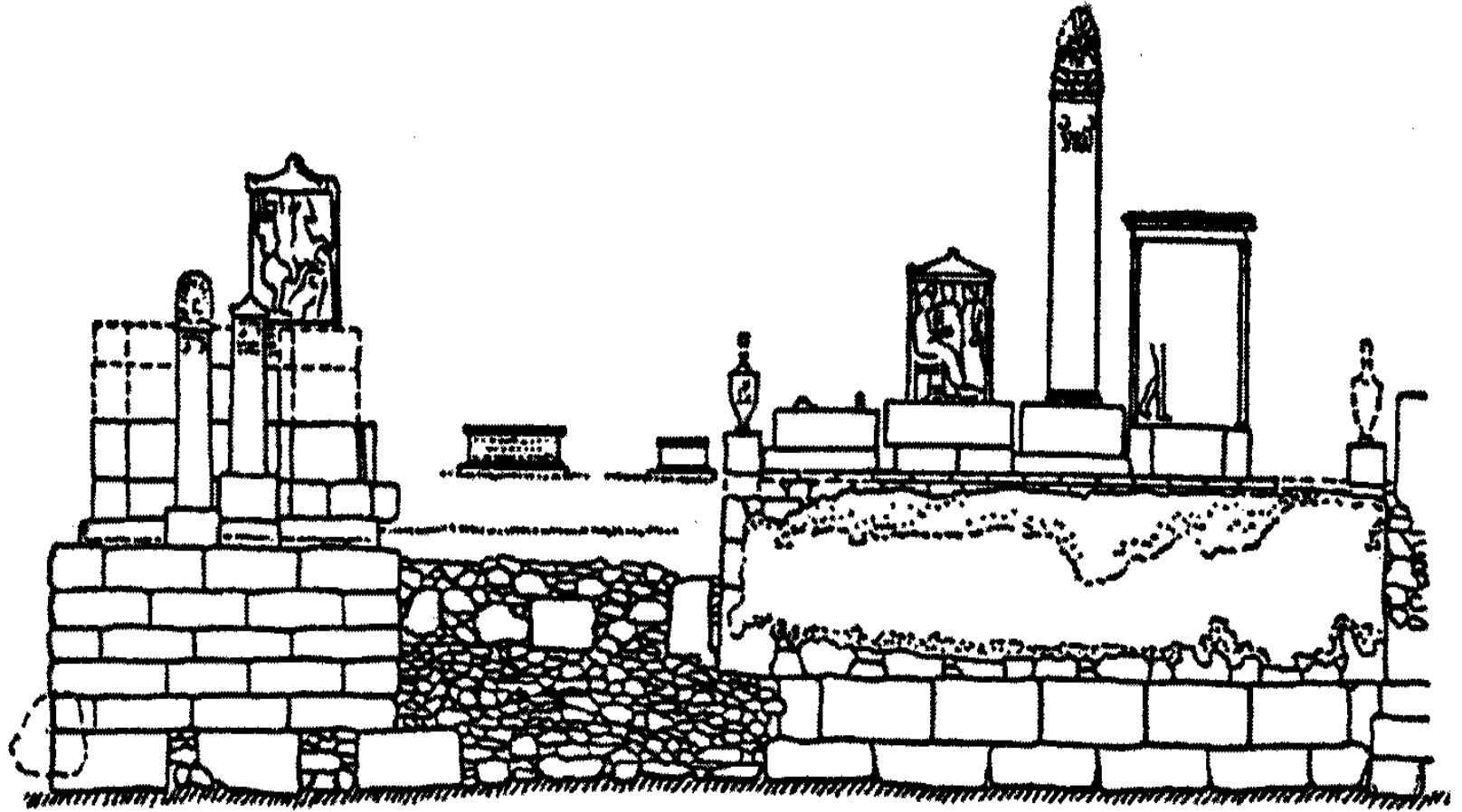
εσθαι δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς παρ' ἡμεῖν ἀγομένοις θυ-

μελικοῖς ἀγῶσιν, ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἀρκεσινέων στε-

35 φανοῖ χρυσῶ στεφάνῳ Αὐρ. Ὀ[κτ]άβι[ον] ἦρωα.

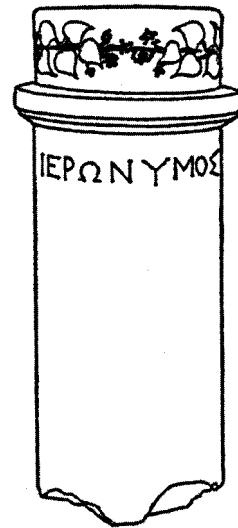
Ιδιωτικά επιτάφια μνημεία

Ιδιωτικές επιτάφια επιγραφές

Οικογενειακός τάφος στον Κεραμεικό. Από το βιβλίο των D. Kurtz και J. Boardman, *Greek Burial Customs (Ελληνικές Συνήθειες Ταφής)* (Λονδίνο: Thames and Hudson, 1971). Ευγενής παραχώρηση του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης.

Αττικός επιτάφιος κιονίσκος μετά τη νομοθεσία του Δημητρίου Φαληρέα

Συστατικά στοιχεία ιδιωτικών επιτάφιων επιγραφών

1. Όνομα (με ή χωρίς πατρώνυμο/όνομα συζύγου), δημοτικό ή εθνικό σε ονομαστική, γενική, δοτική ή αιτιατική
2. Αναγραφή επαγγέλματος ή παράσταση που σχετίζεται με το επάγγελμα
3. Ηλικία
4. ήρωας/ηρωΐς/ηρωΐνη

5. Αυτός που έχει αναλάβει την ετοιμασία ή τα έξοδα του τάφου (συγγενής, η πόλη ή ο ίδιος ο νεκρός)
6. Αιτιολόγηση του μνημείου
7. Χαιρετισμός, προτροπή προς το νεκρό
8. Παρηγοριά
9. Κατάρτες ή/και ποινές για όσους παραβιάσουν τον τάφο
10. Υπενθύμιση της φροντίδας του τάφου και της απόδοσης τιμών προς το νεκρό

Ενδεικτική βιβλιογραφία για επιτάφιας επιγραφές

1. Breuer, Chr., Reliefs und Epigramme griechischer Privatgrabmäler. Zeugnisse bürgerlichen Selbstverständnisses vom 4. bis 2. Jahrhundert v. Chr. (1995)
2. Bruss, J. St., Hidden Presences. Monuments, Gravesites, and Corpses in Greek Funerary Epigram (2005)
3. Fraser, P. M. – Rönne, T., Boeotian and West Greek Tombstones (1957)
4. Kajanto, I., A study of the Greek Epitaphs of Rome (Ελσίνκι 1963)
5. Κουμανούδη, Σ. - Ματθαίου, Α, Αττικής επιγραφαί επιτύμβιοι : προσθήκαι (1993)
6. Kubinska, J., Les monuments funéraires dans les inscriptions grecques de l'Asie Mineure (1968)
7. Lattimore, R., Themes in Greek and Latin Epitaphs (1942)
8. Μεϊμάρης, Ι., Ανθολογία επιτύμβιων επιγραφών Παλαιστίνης και Αραβίας (2008) σελ. 84-177
9. Μπαρδάνη, Β. – Παπαδόπουλου, Γ., Συμπλήρωμα τών επιτυμβίων μνημείων της Αττικής με τη συμβολή Β. Πετράκου (2006)
10. Μποσνάκης, Δ., Ανέκδοτες επιγραφές της Κω. Επιτύμβια μνημεία και όροι (2008)

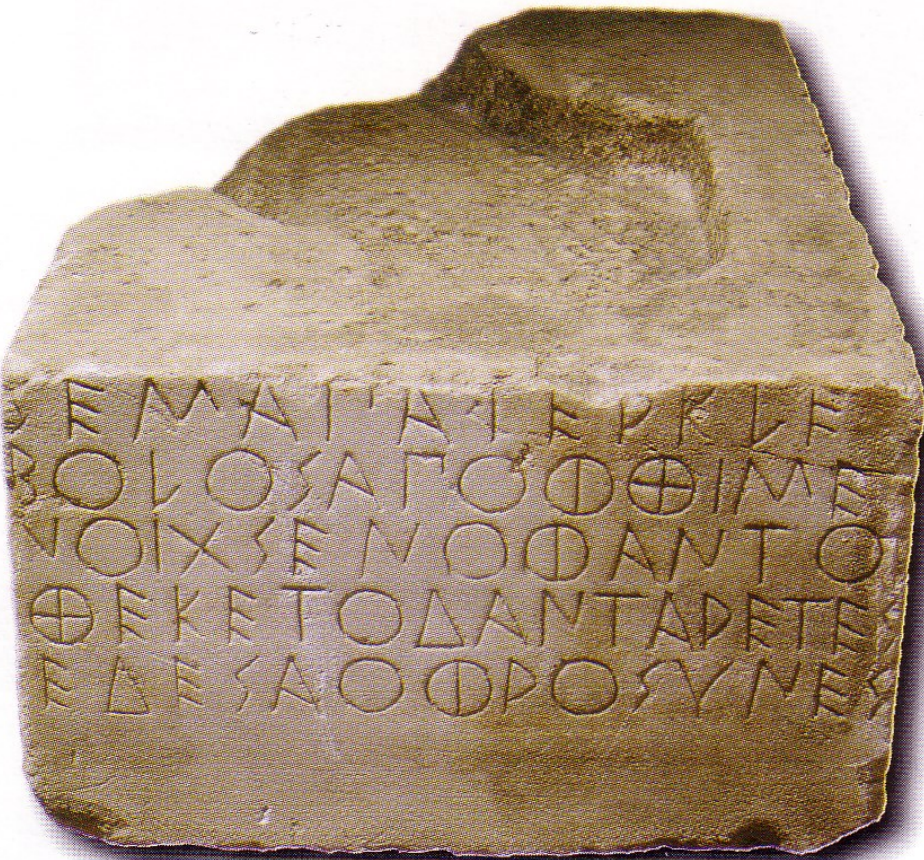
11. Nicosia, S., *Il segno e la memoria: Iscrizioni funebri della Grecia antica* (1992)
12. Νίγδελης, Π., *Επιγραφικά Θεσσαλονίκεια. Συμβολή στην πολιτική και κοινωνική ιστορία της Αρχαίας Θεσσαλονίκης* (2006) σελ. 253-408
13. Papapostolou, J. A., *Achaean Grave Stelai*. Βιβλιοθήκη της εν Αθήναις Αρχαιολογικής Εταιρείας 135 (1993)
14. Pfohl, G., *Untersuchungen zu den attischen Grabinschriften* (Διατρ. 1953)
15. Raffeiner, H., *Sklaven und Freigelassene. Eine soziologische Studie auf der Grundlage des griechischen Grabepigramms* (1977)
16. *Rest Lightly: An Anthology of Latin and Greek Tomb Inscriptions*, επιμ. P. Shore (1997)
17. Robert, L., *Malédiction funéraires grecques*, CRAI 1978, 241-289 (= *Opera Minora Selecta V* 697-746)
18. Σκιαδάς, Αρ., *Επί τύμβωι. Συμβολές εις την ερμηνείαν των ελληνικών επιτύμβιων εμμέτρων επιγραφών* (1972)
19. Spiliopoulou-Donderer, I., *Kaiserzeitliche Grabaltäre Niedermakedoniens. Untersuchungen zur Sepulkralskulptur einer Kunstlandschaft im Spannungsfeld zwischen Osten und West* (2002)
20. Strubbe, J. H. M., *Αρσά επιτύμβιοι: Imprecations against Desecrators of the Grave in the Greek Epitaphs of Asia Minor*. IGSK 52 (1997)
21. Tsagalis, Chr., *Inscribing sorrow : fourth-century Attic funerary epigrams* (2008)
22. Vérilhac, A.-M., *Παίδες άωροι. Poésie funéraire*, 2 τόμ. (1978)

Επιτάφιο μνημείο της Κεραμούς, Αθήνα
650-600 ? π.Χ.
IG I³ 1194

Ἐνιάλο θυγατρ[ὸς]
Κεραμῶς στέλε

Επιτάφιο μνημείο του Ξενοφάντου, Αθήνα,
530-520 π.Χ.
IG I³ 1211

σεῖμα πατέρ Κλέ [.] -
βολος ἀποφθιμέ-
νοι Χξενοφάντοι /
θεῖκε τόδ' ἀντ' ἀρετέξ
5 ἐδὲ σαοφροσύνες.

[Ἄριστίον ἐποίη Π]άριος.

Επιτάφια στήλη της Πλαθαινίδος, Ικαρία, 4^{ος} αι. π.Χ.
IG XII 6, 1234

Πλαθαινίδος
Ἡροκρίτου
γυναϊκός.

Επιτάφιο επίγραμμα Πολέμωνος, Κούριον, 2^{ος} αι. π.Χ.
I. Nicolaou, *Cypriot Inscribed Stones*, 1971, σ. 26 πίν. 30

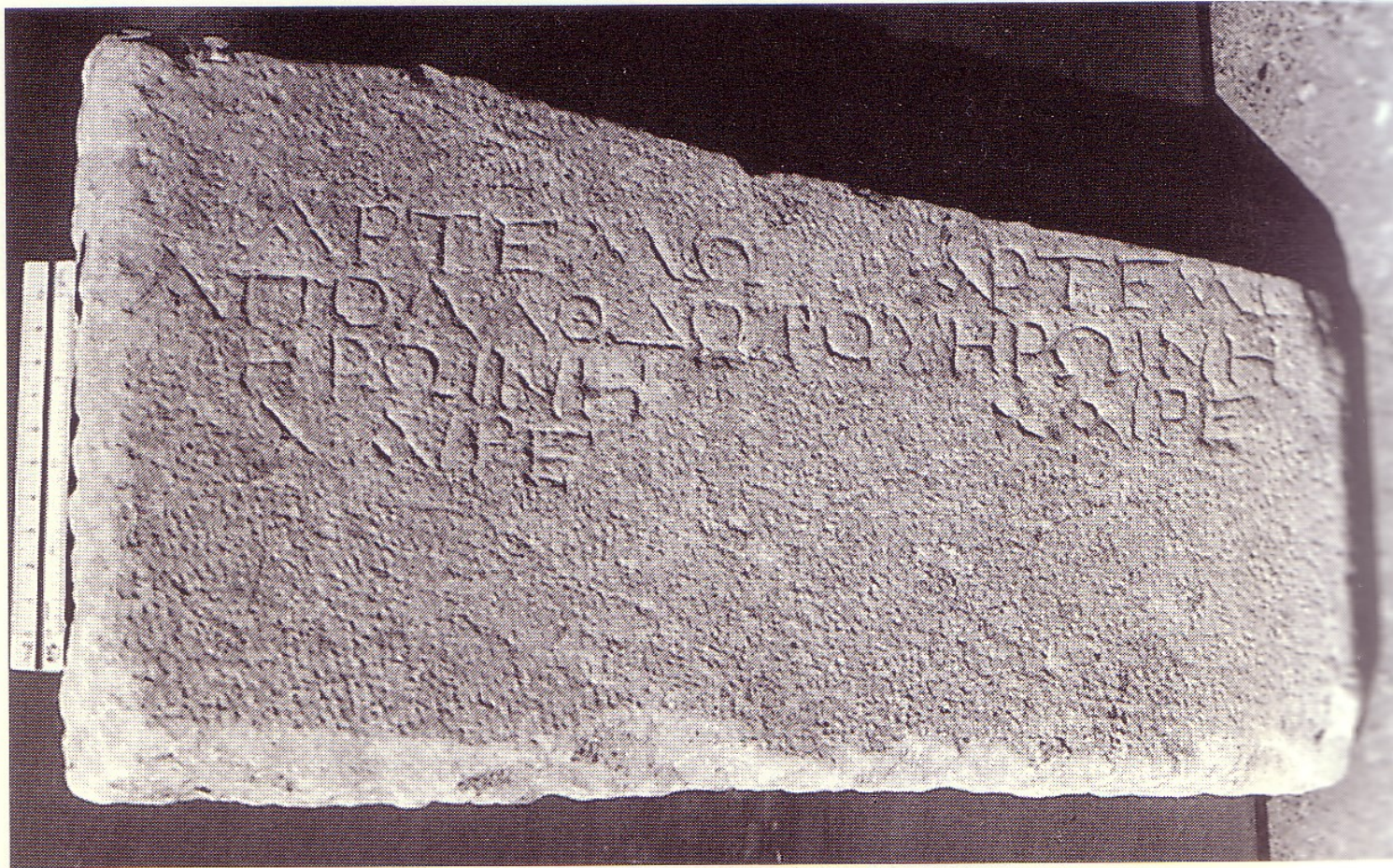
υἱὸς Ἀριστάρχου
Πολέμων
τριέτης λίπεν ἡμαρ.

Επιτάφιος βωμίσκος του Δαμοκλέους, Καρδάμαινα, β'
μισό 2^ο αι. π.Χ.
SEG 54, 772

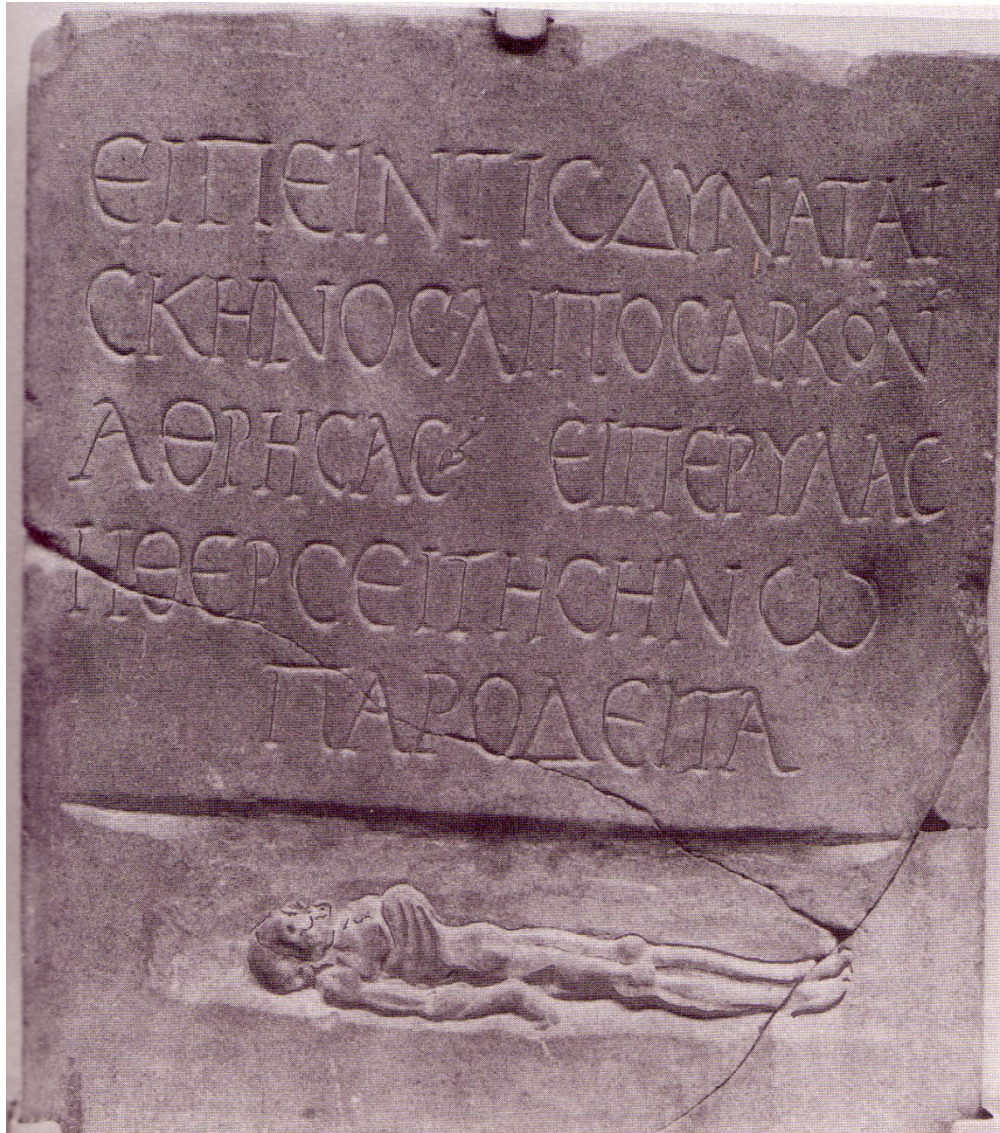

Δαμοκλεῦς
τοῦ
Νικάρχου

Επιτάφια επιγραφή, Κάμπος Ικαρίας, 1^{ος} αι. μ.Χ.
IG XII 6, 1247

Επιτάφιο επίγραμμα, 2^{ος} αι. μ.Χ.
IG XIV 2131

εἰπεῖν τίς δύναται
σκῆνος λιπόσαρκον
ἀθρήσας, τε | εἶπερ ὕλας
ἢ θερσεΐτης ἦν, ὦ
5 παροδεῖτα

Επιτάφιο μνημείο Απολλωνίου, Φαγιούμ, 2^{ος} αι. μ.Χ.

E. Bernand, *Inscriptions de Fayoum*, σσ. 75-6 αρ. 26

Ἀπολλώνιος

Χαιρήμονος

κάτοικος (ἐτῶν) νς'.

ἄλυπος εὐψύχει.

Επιτάφιος βωμός Αφροδεισίου, Βέροια, 100-150 μ.Χ.
ΕΚΜ 1 Beroia 337

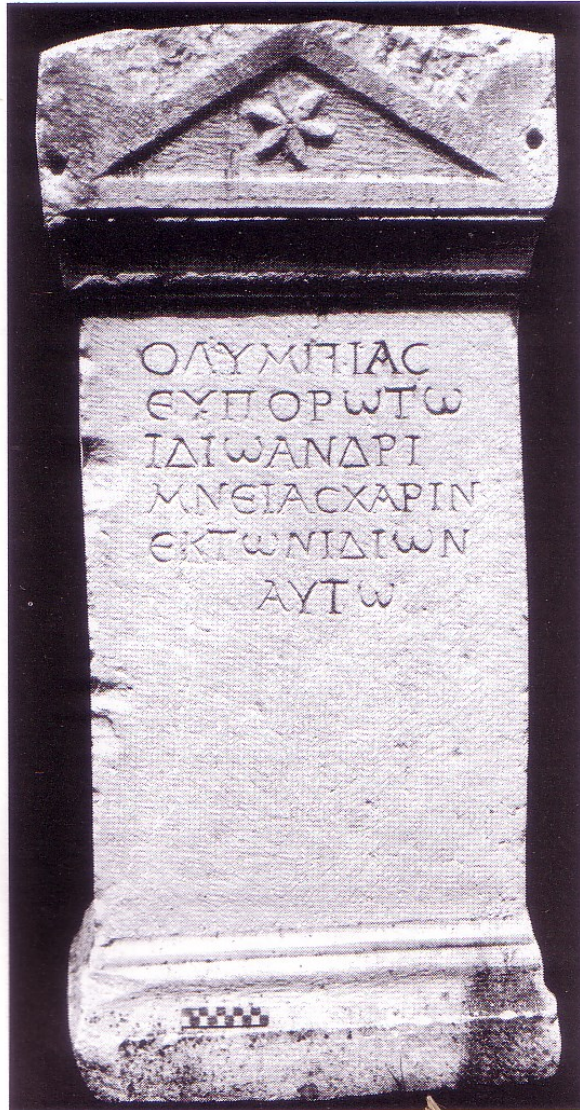

ἥρωα

Ἀφροδείσιον

ἢ ἀδελφή.

Ἐπιτάφιος βωμός, Βέροια, β' μισό 2^{ου} αι. μ.Χ.
ΕΚΜ 1 Beroia 266

Ὀλυμπιάς
Εὐπόρω τῷ
ἰδίῳ ἀνδρὶ
μνείας χάριν
ἐκ τῶν ἰδίων
αὐτῷ.

Επιτάφια στήλη Αυρηλίου Συντυχίωνος
Θεσσαλονίκη, 3^{ος} αι. μ.Χ.
SEG 51, 893

Κορνήλιος Πόρ-
φυρος Αὐρηλί-
ω Συντυχίω-
νι τῷ ἰδίῳ πα-
τρὶ μνίας χά-
ριν.

Επιτάφια στήλη του έφηβου Αττάλου
Γύθειο, *IG V 1, 1186, 100-50 π.Χ.*

ἌΤΤΑΛΟΣ ἑΝΘΑΔΕ ἔΦΗΒ[Ο]Σ ἔΤΗ ΖΗΣΑΣ ΔΕΚ[Α]Πέντε
ΚΕΪΤΑΙ ΤΗΝ ΜΟΥΣΩΝ ΓΝΟΥΣ ἑΠ' ἌΚΡΟΝ ΣΟΦΙΗΝ.
ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΔΥΣΤΗΝΟΙΣΙΝ ἑΝ ἈΝΘΡΩΠΟΙΣΙΝ ἔΔΕ[Ι]ΞΕΝ
ΘΗΪΣΚΩΝ, ὡς ἈΓΑΘὸΝ ΠᾶΝ ὈΛΙΓΟΧΡόνΙΟΝ.

Επιτάφια στήλη της «άτυχης» Τύχης
Αρκεσίνη/Αμοργός
IG XII 7, 118, αυτοκρατορική εποχή

ΧΑΪΡΕ ΠΑ|ΡΟΔΕΪΤΑ. |

5 ΜΗ ΓΕΛΆΣΗΣ, | ΞΕΝΕ· ΜΟΪ||ΡΑΝ ΟΡΆΣ ΟΪ|ΑΝ ΉΛΟΝΧΑ |
ΕΝΘΑΔ' ΕΓΩ | ΚΕΪΜΕ ΕΠΙ | ΤΥΝΒΩ·

10 ΤΟΨΝΟ||ΜΑ ΜΟΙ ΤΥΧΗ | ΕΞΗΚΟΝΤΑ Ε|ΤΩΝ.

Ταφικό μνημείο του Επάγαθου για την οικογένειά του
Πρόστιμο για την παραβίαση του τάφου
Σίδυμα/Λυκία, TAM 2, 208, αυτοκρατορική εποχή

Τὸ [μ]νημεῖον κατεσκεύασεν Ἐπάγα-
θος | [δῖ]ς Σιδυμεὺς ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀρ-
σει | [τ]ῇ καὶ Μιω Καλλιμήδου καὶ τέκνοις αὐτοῦ
Ἐπαγ|άθω τρεῖς καὶ Ἀρσει τῇ καὶ Ἀγαθῇ Τύχῃ καὶ ἐγ-
γόνοις Ἐπαγ|άθω τῷ καὶ Δείῳ καὶ Ἐπαγ|άθω ἐπὶ
τῷ ταφῆν|αι τοὺς προδηλουμένους ἐν τῷ ἄνω
σηκῷ, | ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐξεῖναι ταφῆναι ἐν τῷ
ἄνω ση|κῷ· ἐν δὲ τοῖς κάτω σηκοῖς ταφῆναι μητέ-
ρα αὐτο|[ύ] Μαλαβαθρινην(?) καὶ Ἐπαφρόδειτον κα|[ι]
Ζωσίμην | τοὺς Ἐπαγ|άθο[υ κα]ὶ Στέφανον Ἐ[ρ]μοῦ
δῖς τοῦ Π|τολεμαίου καὶ Καλότυχον Ποπλίου
καὶ υἱὸν αὐτοῦ Καλότυχον, ἑτέρῳ δὲ μηδεν|[ι]
ἐξέστω θ|άψαι ἰς τὸ μνημεῖον ἕτερόν τινα· ἐ-
ὰν δὲ τις θ|[ά]ψη, ὀφειλέσει[ι] τῷ Σιδυμέων δήμῳ
(δηνάρια), ἀφ' ἐξ ὧν ὁ|[ι] [ἐλέν]ξας [λή]ψεται τὸ τρίτον· ἢ δὲ προδη-
λουμέν[η] | ἐπιγραφὴ ἀνεγρά|φη καὶ διὰ τῶν ἀρχείων
ἐπὶ ἀρχιε[ρ]έος Κο[?]ίντου Ἀπελλαίου . .